USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. U.,** zastoupeného Mgr. Josefem Bartuskem, advokátem, se sídlem 28. října 108, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2008, č. j. OAM - 242/VL - 10 - 11 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2010, č. j. 64 Az 30/2008 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Josefu Bartuskovi, advokátovi, se sídlem 28. října 108, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“), státní příslušník Uzbecké republiky, se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2010, č. j. 64 Az 30/2008 - 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2008, č. j. OAM - 242/VL - 10 - 11 - 2008. Napadeným správním rozhodnutím žalovaný stěžovateli zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel z tvrzení stěžovatele, že měl v zemi svého původu od roku 1998 potíže se svou manželkou, která se nedokázala smířit se skutečností, že se s ní chce rozvést, protože si našel jinou ženu, bydlí u ní a má s ní dítě. Z toho důvodu mu manželka rozbila okna a posílala za ním policisty a možná i mafii. Policisté jej jedenkrát v roce 1999 předvolali a po půlhodinovém výslechu byl propuštěn. O přemístění na jiné místo vlasti se stěžovatel nepokusil, protože chtěl být se svou družkou, která odjela do České republiky. Do České republiky stěžovatel přicestoval v roce 2002, od tohoto roku zde pobýval a pracoval nelegálně. O mezinárodní ochranu stěžovatel požádal, neboť se

v České republice nachází bez platných dokladů a již se nechce dále skrývat před policií. V České republice se stěžovateli líbí a do země svého původu se vrátit nechce. Stěžovatel je přesvědčen, že po návratu do země svého původu by s družkou měli potíže, protože jim jeho manželka nedá pokoj. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že žalovaný jeho situaci posoudil nesprávně, neboť nezjišťoval situaci v Uzbekistánu, pokud jde o ochranu občanů proti porušování jejich práv. Dále stěžovatel v žalobě upozorňuje na zásadu *non-refoulement* s tím, že mu návratem do vlasti může hrozit vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení. Krajský soud stěžovateli ustanovil pro řízení před krajským soudem zástupce z řad advokátů. Při jednání ve věci před krajským soudem pak stěžovatel uvedl, že jeho manželka nesouhlasí s rozvodem a má dva vysoké bratry, kteří by mu mohli způsobit újmu na zdraví a hrozí mu i smrtí. Dále poukázal na to, že jeho družka je Ruska, přičemž příslušníci ruské národnosti mají v Uzbecké republice potíže, což potvrzují i protiruské pogromy v Kyrgyzstánu.

Krajský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl s tím, že napadené rozhodnutí žalovaného i správní řízení jemu předcházející jsou v souladu se zákonem. Žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav a aby mohl posoudit důvodnost žádosti stěžovatele. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že v řízení před soudem i správním orgánem došlo k vadám řízení, spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je se spisy v rozporu. Hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyla snaha stěžovatele o legalizaci jeho pobytu na území České republiky „po vypršení trestu vyhoštění“, nýbrž nebezpečí, jež stěžovateli hrozí při jeho pobytu ve vlasti. Stěžovatel dále poukazuje na to, že nebyla soudem vůbec posouzena otázka, zda mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 nebo doplňková ochrana podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Stěžovatel upozornil na to, že měl potíže i s členy mafie, které spočívaly v tom, že jel autem, oni na něj houkali, ale protože nezastavil, tak nezjistil, co vlastně chtějí. Stěžovatel dále uvádí, že jeho družka je ruské národnosti, pravoslavného vyznání a v České republice žije od roku 2000. Také ona si požádala v České republice o azyl. Stěžovatel dále uvedl, že v Uzbekistánu hrozí pronásledování ze strany islamistů každému, kdo není pravověrným muslimem, a že Rusové jsou ve středoasijských státech ohroženi, o čemž svědčí protiruské pogromy v Kyrgyzstánu, o nichž psaly všechny české noviny v květnu 2010.

Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, napadené rozhodnutí je rozhodnutím, proti

kterému lze tento mimořádný opravný prostředek ve smyslu § 102 s. ř. s. podat, a stěžovatel je osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Rovněž je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud dále ve smyslu § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikatorní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se přitom v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V témže usnesení pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že je v zájmu samotného stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Ve zde posuzovaném případě však stěžovatel ve své kasační stížnosti žádný takový důvod či okolnost neuvádí, přičemž takový důvod nevyplývá ani z kasační stížnosti či soudního spisu. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře řešil otázku hrozící vážné újmy ze strany soukromých osob (např. v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, nebo rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57). Navíc se zdejší soud zabýval podrobně i otázkou, jakého stupně intenzity musí dosáhnout jednání, aby mohlo být považováno za mučení, nelidské či ponižující zacházení např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89.

Pokud jde o námitku vztahující se k nedostatku odůvodnění rozhodnutí krajského soudu ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, stěžovatel v řízení před správním orgánem ani soudem prvního stupně netvrdil, že by zde byly důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 (zdravotní postižení, nemoc, stáří, humanitární katastrofa) a doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu (sloučení rodiny s osobou požívající doplňkové ochrany). S nenaplněním podmínek

doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádali.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky a krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Krajský soud svým usnesením ze dne 23. 9. 2008, č. j. 64 Az 30/2008 - 29, ustanovil stěžovateli zástupce Mgr. Josefa Bartuska, advokáta, se sídlem 28. října 108, Ostrava, pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za dva úkony právní služby po 2100 Kč spočívající v poradě s klientem delší než 1 hodina a v sepsání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4800 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu